

— Не ще да може, бабо Лалке. Конкуренцията е голяма. В интереса на просветата, жертвувайте.

Кметът посегна и взе каскета си, който стоеше на миндера далечко от него. После попита отведнаж:

— Ами къде ви е учителката? Аз още не сим я видял, не я познавам.

— Ще дойде, Стамене, ще дойде. Срамува се детето...

Баба Лалка стана, изкашля се, полуотвори вратата и извика високо, уж Олето бе някъде далече.

— Оле, ела майка.

Баба Лалка пак седна.

След малко вратата се отвори и на прага застана като ангел небесен хубавото Оленце, облечено в бяла рокля, с руса пухкава коса, със светли детски очи, с заруменяло от срам лице.

Тя се ръкува с кмета и застана сред стаята.

— А-а, — каза кметът. Че тя хубава, вашата даскалица...

Изпъкналите му очи се отправиха към нея с вълчи поглед и по мазното му лице преминаха розови облаци.

— Бабо Лалке, — каза той твърдо, като се обърна към старата. — За ваше добро — отстъпвам. Две хиляди ще ми дадете на два пъти. За половината ще почакам. А от месечната не искам. За нея ще се погодим с даскалицата...